

16.08x22.29	1	עמוד 24	ידיעות אחרונות - כותרת	19/11/2015	50553400-2
דרכא רשת בתי 90 - 39826					

יום הילד הבינלאומי

טל לשינסקי (16.5) • ירושלים שלי

לגדול ביחד עם הפחד

אנחנו רק בני 16, וכבר מתנהגים כאילו אנחנו צריכים לצאת למלחמה. בימים כאלה, האחים הגדולים שלי, שכבר עזבו את ירושלים, מתקשרים כל הזמן ומבררים איפה אני, איפה אמא, אם אנחנו בסדר. בעיקר אם הפיגוע התרחש בשכונה שלנו, זאת שלידה או השכונה שלי בית הספר.

המציאות רודפת אותנו, והמחשבה שאנשים שנוסעים לתור מים ברכבת או באוטובוס הפכו לקבוצת סיכון היא בלתי נסבלת. למה שאני לא ארגיש בטוח ללכת ממקום למקום בעיר הנפלאה שבה נולדתי, בעלת המרקם החברתי הכל כך מיוחד? למה שאחזור באנשים שיכולים להיות חברים שלי?

לא פשוט להיות נער בן 16 בירושלים בתקופה כזאת. אבל בעצם, "תקופה כזאת" קורית כאן לעיתים לא רחוקות. זה איזושהו סיוט מתמדי שך עם הפוגות מדי פעם שזוכות לכינוי "שקט יחסי", אבל כולנו תמיד נמצאים בתחושה שזה רק עניין של זמן עד שיקרה משהו שידרדר אותנו שוב באותו מדרון מוכר – והכל יחזור על עצמו מהתחלה. כנער, מפחיד להסתובב בעיר – אתה חושד בכולם. כל בן אדם שנמצא לידך בתחנת האוטובוס או בתחנת הרכבת הקלה הוא חשוד, ואתה עוקב מהצד אחרי התנועות שלו כדי להיות מודע כן לרגע שבו יישלף סכין. היו ימים שפחדנו ללכת לבית הספר, שנמצא בסמוך לגבעת התחמושת. אחרי יומיים שבהם פייגוע רדף פיגוע, גילינו שרק עשרה אחוזים מהתלמידים בשכבה הגיעו ללימודים. לא בגלל השבתת הלימודים על ידי ההורים, שכבר הסתיימה – פשוט מפני שהם פחדו לצאת מהבית, מחשש שיהפכו לקורבן של הפיגוע הבא.

אבל זה לא רק הפחד על עצמך – יש גם את הלחץ כשחבר או בן משפחה ירושלמי לא עונה לטלפון למשך איזה זמן, ואתה מתחיל לחשוב שאולי הוא נקלע לזירת פיגוע, ואולי קרה לו משהו. אתה נצמד לדיווחי החדשות, בודק אם היה עוד אירוע ביטחוני שלא שמעת עליו, ולא פעם מתברר שאכן היה עוד פייגוע בירושלים – ואז אתה בודק אם זה קרה באזור שלך, ומי מהקרובים אליך עלול היה להיות באזור הזה וייתכן שנפגע.

גם אם הפעם הפיגוע לא נגע בך או בקרובים לך, מפלס הליחץ לא יורד. הטרור מגיע לכל פינה בעיר, אין מקום בטוח באמת. הפחד הזה להסתובב בחוץ, אפילו בשמונה בבוקר, הוא לא נורמלי, לא טבעי. אף אחד, באף גיל, לא אמור לחוות חרדה כזאת. אלא שכאן, החרדה משרתת אותנו, היא הכרחית כי היא שומרת את אותנו דרוכים.

בימים של פיגועים אני יוצא החוצה ומרגיש את המתח באוויר, כולם חושדים בכולם. אנשים מסתובבים עם כלי נשק או מחזקים איפה לקנות גז לפלפל או אמצעים אחרים להגנה עצמית.

בימים של פיגועים אני יוצא החוצה ומרגיש את המתח באוויר, כולם חושדים בכולם. אנחנו רק בני 16, וכבר מתנהגים כאילו אנחנו צריכים לצאת למלחמה

אני מתפלל ליום שהמציאות הקשה הזאת תיפסק, אבל אני יודע שזה לא יקרה. לפחות לא בינתיים, כל עוד אף אחד לא עורר שה צעד שישנה את המצב, שיעלים את האלימות, את השנאה ואת הפחד. מקבלי ההחלטות חושבים כנראה שמחסום פה ובטוח נדה שם יעשו את השינוי, אבל אפילו אני, למרות גילי הצעיר, יודע שזה לא יעבוד. עד שלא ייעשו מעשים משמעותיים המצב הזה יימשך ויוביל אותנו, בני הנוער, לעתיד חשוך, גזעני, כועס ומתוח, במקום לעתיד של שלום, שקט ושלווה.

ובינתיים, כולנו על הקצה, מגסים להיות מוכנים לפיגוע

הבא. טל לשינסקי הוא תלמיד ביתה י"א בבית הספר התיכון "דרכא" ע"ש רנה קסין, מתגורר בשכונת נווה יעקב בירושלים